

[Fritze Teisen.]

Udgiften skal holdes. Det er vist rigtigt, at det kan være gavnligt at have en saadan Bestemmelse — det skal jeg aldeles ikke underkende —, jeg tror, det vil være en baade rigtig og human Foranstaltning; jeg haaber blot, at det vil lykkes at holde Beløbet indenfor de Grænser, som her er sat, saa at vi ikke stilles overfor om et halvt Aar eller to eller tre Aar stadig at faa dette Beløb pr. Indbygger sat i Vejret. Men naar vi skal se paa, hvad der er forbigaaende Trang, maa jeg rigtignok sige, at det Begreb, som her er stillet op, kan vi ikke fuldt anerkende. Vi kan ikke anerkende, at et Menneske er i forbigaaende Trang, naar han skylder Skat for et Aar; det er i høj Grad en vedvarende Trang, en Trang, som vi ikke mener bør kunne komme i Betragtning her.

Lovforslaget er, som jeg sagde, for en stor Del baseret paa Skøn, det er en Harmonika, som i Øjeblikket er slaaet sammen, men som, naar den kommer i Anvendelse, vil kunne trækkes længere og længere ud. Det skal nok vise sig, at de Beregninger, man hidtil har opstillet, ikke paa langt nær vil slaa til. Man vil have overført en Mængde Udgifter fra Kommunerne til Staten, og det er sikkert under de nuværende Forhold heldigt for Kommunerne, der sidder økonomisk overordentlig daarligt i det; men jeg vilde ønske, at man paa en eller anden Maade kunde naa dertil, at man hindrede Kommunerne i, naar de nu lettes for disse Udgifter, saa alligevel at holde Skattebyrden oppe paa dens nuværende Niveau, med andre Ord forhindre dem i at anvende paa deres Budgetter de samme Beløb som hidtil, ud fra den Betragtning, at hvad Borgerne hidtil har betalt, maa de ogsaa kunne betale i Fremtiden, og saa vil man kunne anvende disse Penge paa anden Vis. Staten skal overtage disse Udgifter, men hvem er Staten? Det er Borgerne, og de vil komme til at betale dem alligevel og paa den Maade komme til at bidrage dobbelt. Jeg kunde have ønsket, at man i Lovforslaget havde indføjet Bestemmelser, der forhindrede, at den nye Lov bevirker en forøget Skatteudgift for Borgerne rundt omkring i Kommunerne.

Jeg maa erkende, at jeg forstaar ikke Venstres Stilling til det foreliggende Lovforslag. Da Lovforslaget var til Behandling i Folketinget i 1930, var der ingen, som stærkere end Venstres daværende Ordfører, det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Krag, gik imod dette Forslag.

Han pillede det fra hinanden, saa at der ikke blev meget tilbage, eller jeg kan sige: knuste det under sin Hæl — og det ærede Medlem Hr. Krag hører jo ikke til de letvægtige, saa der blev ikke saa forfærdelig meget tilbage af det. Men nu, hvad ser vi nu? Vi ser, at Venstre, i fuld Harmoni med de andre Regeringspartier, gaar ind for dette Forslag. Vi ser, at de gaar med til, at Refusionen bestemmes bl. a. paa Grundlag af Jordens Værdi, et Princip, som jeg umiddelbart vilde have troet laa saa langt som overhovedet muligt fra de Principper, som Venstre i øvrigt hylder. Vi ser, at Venstre i Øjeblikket gaar med til at vedtage Lovforslaget her, uden at man er blevet mere klar over Holdbarheden af de budgetterede Udgifter, end man har været hidtil, og det i en økonomisk Situation, der er saa usikker, at man ikke vel ved, hvordan Dagen i Morgen vil forme sig.

For os er det et meget stort Spørgsmaal, om man overhovedet i en saa økonomisk usikker Tid bør vedtage en Forsørgelseslovgivning, der dog formentlig for en Aarrække lægger et Niveau fast, som ingen Mennesker aner, om man kan opretholde i de kommende Aar. Jeg ved meget vel, at der paa visse Punkter er indføjet en Prisregulering, men selve Niveauet, selve Grundlaget for Loven, den Samfundsordning, vi nu en Gang har, det Velstandsniveau, som Landet har, er der ingen af os, der aner, hvordan det vil gaa med i de følgende Aar. Vil det da være rigtigt af os paa dette Tidspunkt at vedtage en gennemgribende Ændring i hele Lovgivningen, hvorved Retsprincippet gennemføres overfor de Mennesker, som i Fremtiden skal være nødt til at henvende sig til Forsørgelseslovgivningen? De samlede Udgifter budgetteres nok, jeg tror, det er 8 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. lavere end efter den hidtidige Ordning. Ingen ved imidlertid, om Beregningerne vil holde; det vil ogsaa være umuligt for den højtærede Socialminister at garantere derfor, det er givet. Hertil kommer, at man med Hensyn til den nye Lov lægger det nugældende Prisniveau til Grund, medens man i det andet Forhold, med Hensyn til den gamle Ordning, lægger det Niveau til Grund, som forelaa lige inden Lovforslagets Fremsættelse — saaledes har jeg i hvert Fald forstaaet det —, altsaa et ganske andet Niveau end det, vi har i Øjeblikket. Er ikke en Del af de 8 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Virkeligheden fremkommet paa den Maade, at hele Prisniveauet er gaaet nedad? Paa Forsørgelseslovgivningens Omraade spiller Prisniveauet i mangfoldige Tilfælde — med Hensyn til Anstaltsforsørgelse, Sygebe-